

Høring – endringer i utlendingslovgivningen (innstramninger II).

En del høringssvar legger frem generelle innstillinger, spesielt i mot innstramninger. Uten å ha fått lest i gjennom alle forslagene i detalj, argumenteres det på generelt grunnlag med utgangspunkt i en tidligere kronikk fra undertegnede i januar om temaet:

Asylpolitikk handler først og fremst om et system for å hjelpe mennesker som har fått flyktningstatus. Ettersom enhver nasjon ikke har ubegrenset ressurser og skatteinntekter, kommer nødvendigvis debatten opp om best mulig bruk av midler for å løse et problem. Høykostnadsland medfører kostbare løsninger innenlands. Deres velferdssystem og kostnadsnivå er basert på en opprinnelig sterk økonomi og gradvis oppbygde samfunnsforhold innenfor forutsigbare grenser.

Samtlige vestlige land opplever minkende antall arbeidsplasser og økende pensjonsutgifter. Dette skyldes en utflaggende produksjonssektor, et økende gjeldsberg og en noe topptung befolkningspyramide. Masseinnvandring av mennesker som trenger både arbeid, bosted og ytelser, som i tillegg trenger betydelige ressurser til integrering, vil derfor eskalere utfordringen. I tillegg leverer dagens EU hverken trygghet eller økonomisk fremgang, som Christian Anton Smedshaug skriver i Klassekampen 30. november.

Statistikk-professor Hans Rossling nevner i et intervju i Channel 4 News (24.11.2015) at det koster 50 ganger mer å hjelpe de 5% som kommer seg til Europa sammenlignet med i nærområdene. Mange av de som trenger hjelpen mest blir værende i FNs svært underfinansierte flyktningleirer. Disse tallene bruker Rossling allikevel til å argumentere for en enda mer liberal asylpolitikk og belastning av velferdssystemene, i stedet for betydelig økt bistand til nærområdene.

Kostnadene som blir påført velferdssystemet og ved krisetilstander ender med å bæres av vanlige folk, altså det noen omtaler som den krympende middelklassen og den fattige arbeiderklassen. Man kan se på finanskrisen som eksempel. Som blant annet Nettavisen har poengtert (26.11.2015), er det flere private aktører som tjener godt på krisen: såkalte "asylbaroner", hotellkjeder, flyselskaper, taxi-næringen m.m. Dette er eksempel på at sosialdemokratisk politikk kan tvinges til å overbetale private aktører med fellesskapets midler. Dermed øker utgiftene betydelig uten det primært gagnar de hjelpen er tiltenkt.

Økte trygdeutgifter vil medføre at andre samfunnsoppgaver får mindre midler, forutsatt at ikke inntektene øker tilsvarende – noe de ikke gjør.

Velferdssystemets kapasitet burde vært tydelig definert og det må dannes et realistisk bilde av langtidsutfallene av forskjellig type belastninger. Hvordan penger brukes og ressurser forvaltes er ikke uten betydning hverken for de mange som trenger hjelp eller for morgensdagens samfunn som skal bære kostnadene. Det kan virke som at motstandere av innstramningstiltak overhodet ikke ser dette.

Konklusjon: På bakgrunn av det overnevnte støttes generelt tiltak for å stramme inn asylstrømmen til Norge så lenge det ikke medfører direkte brudd på humanitære eller internasjonale konvensjoner. Det anbefales samtidig å gi betydelig økt bistand til nærområdene. Dette er både fordi det vil hjelpe langt flere (mer solidarisk enn dagens tilfeldige og kostbare løsning), vil være mer målrettet og kan bidra til at færre legger ut på risikofylt reise. Dessuten kan tiltak unngå overbelastning av en allerede utfordret situasjon og økonomi i Europa og etterhvert Skandinavia. Å iverksette tiltak for begrense masseinnvandring er noe en nasjon har enerett til å gjøre inntil bedre løsninger er på plass internasjonalt. Utfordringene og tiltakene for å hjelpe de som har kommet hittil er allerede noe som må håndteres. Sist og ikke minst burde europeiske land inkludert Norge løsrive seg fra neokonservativ krigspolitikk, som er mye av årsaken til dagens problemstilling for alle parter.

Lillestrøm, 09.02.2016
Sigbjørn Remi Galåen